16/04/2020

Ђакон Ненад Вујасиновић: Христос нек проговори кроз наше поступке

Не бојмо се и променимо се“, поручује у својој надахнутој беседи ђакон Ненад Вујасиновић, произнетој у храму Свете Петке у мелбурнском насељу Рокбенк, на Велику Среду 15. априла 2020. године, у Митрополији аустралијско-новозеландској, која је објављена на фејсбук страници ове Митрополије. Ђакон Ненад каже: „Нећемо да причамо о Великој среди због Јуде. Јуда је своје давно завршио. Већ због тога што се у Јуди Искариотском, како каже Свети Ава Јустин – налази помало од свачије наше душе.

Да није тако били бисмо безгрешни јер смо кроз Јуду сви ми пали, сви смо Христа издали, ђавола пригрлили и зато смо и подложни смрти. И баш ових дана кад се сећамо те издаје, наше велелепне богомоље широм света присилно постају катакомбе због страха од заразе. Свакако да прописане и препоручене мере у вези са санитацијом у том смислу треба да примењујемо и то не само сад када је пандемија, већ и иначе. Али, имам осећај да се враћамо два миленијума уназад у претконстантиновску епоху, с том разликом што су се у том периоду шачици верних супротстављали и Цркву гонили пагани, односно многобошци тражећи од хришћана да поред Христа прихвате и друге њихове тзв. богове. Док данас Цркву на много суптилнији начин гоне безбожници, антитеисти, богомрсци, којима је изгледа и овај један наш Бог много. Но то не треба да нас смућује јер како је тада, тако и данас Црква бескомпромисно сведочи – све за Христа, Христа ни за шта!

А што се тиче нашег друштва у коме живимо очито је да кроз наратив, који нам се одавно намеће са свих страна, Црква се масовно схвата не као само Тело Христово већ као некаква институција лишена суштинског значаја; не као болница за душу и за тело којој хрле да се лече већ као место на коме се наводно можемо заразити. И неки међу нама тај став прихватају. Да ли је Црква огледало света или прозор у Царство Небеско? Да ли је Црква вирусом заражено тело овога света или је Црква пречисто животодавно Тело Господа Нашега Исуса Христа? Лако падамо на овом тривијалном питању, браћо и сестре, спремно се одричемо личне слободе, слободе загарантоване сваким законом, укључујући и слободу вероисповести, а све из страха од смрти. Да ли нам је то, браћо и сестре, облутавила со Јеванђеља? Зар то није Јудина издаја у нама? Зар тако због погрешно артикулисаног страха од смрти не бежимо од Христа, јединог Победитеља над смрћу? Видите ли у какав нас апсурд непријатељ човека тера користећи несразмеран страх? То је издаја, издаја о којој галаме ових дана утихнула црквена звона док нас ова Велика Среда опомиње да страдање које тек следи на подвиг, на крст, на телесну смрт, која нас све, пре или касније, чека, и од које не треба да страхујемо. О којој нам и сам Господ својим вољним страдањем сведочи напомињући још – Не бојте се оних који могу тело да вам погубе већ оних који могу душу да вам погубе!

Ова Велика Среда нас опомиње на смрт душевну, а не телесну. На смрт коју ово наше преплашено друштво апстрахује до екстрема. Смрт се у овом нашем друштву склања под тепих, па тако нема потребе да се о њој бринемо нити да се окрећемо ономе који је победио за нас. Но шта ћемо кад се смрт

однекуд изненада појави, кад изрони, кад са свих екрана симултано загрми? Како онда да је не видимо? Како онда да је ставимо под тепих? Онда се питамо шта се ово дешава? Питамо се шта је, уствари, истина? Окрећући се од Христа који је једини Пут, Истина и Живот – ми губимо увид у то шта је или ко је то истина и баш зато и једино зато живимо у времену у коме се све релативизује, почевши од истине.

Дешавања око саме пандемије короне постају ријалити шоу чија рекордна гледаност превазилази све остале досадашње видове масовне лоботомије заједно. Све нас ово упућује да станемо, да погледамо другим очима, да се променимо, да се покајемо, да променимо своје путеве и видимо како је благ Господ. Допустио је ову невољу да нам отвори очи да бисмо видели да без Њега не можемо ништа, да не можемо да се сакријемо чак ни од овог сићушног вируса, а камоли од већег и јачег непријатеља ђавола. Господ је допустио да нас нападне страх на нашу корист, да постанемо свесни да смо смртни телом, да је смрт душевна стално надвијена над нама и да нас прати где год се ми склонили.

Човек данашњице има жељу да учи, да ради на себи, да се труди ако ће му то донети материјалну корист, статус у друштву или макар неко тренутно задовољство или насладу. Но нема жељу да се подвизава, нема жељу да се мења да би постао бољи другом човеку и да би тако постао бољи самоме Богу. Нема жељу за променом властитог идентитета, како каже Свети Апостол Павле – да не живи више он већ да живи Христос у њему. Та промена, на грчком – метаноја, оно је што ми подразумевамо под истинским кајањем, мада је за то још бољи наш стари термин преумљење. Зато што не радимо вредно и континуирано на свом спасењу, зато што смо лењи или једноставно не знамо или смо заборавили како да се искрено кајемо, зато нема где друго да завршимо него у раљама смрти. Проблем је у томе што је избор наш. Само наш!

Не јадикујем ја над Јудом, браћо и сестре, већ над нама који идемо истом странпутицом, који у властиту пропаст корачамо кад год допуштамо нашој себичности, нашим интересима да надвладају и да одређују наш однос како према ближњем тако и према Богу. Тако постајемо Јуда нашег доба, издајници који грле ђавола, а издају Бога. Издајеш Бога кад си сребролубац, блудник, клеветник, гневљивац, лажљив, псовач, себичан, ако оговараш, ако љубави немаш према ближњему, ако немаш макар базичног обзира према ближњем, кад стављаш корист изнад правде, кад стављаш тренутна задовољства изнад племенитих дела. Сваки тај преступ, био он нашим

делима, речима или макар мислима, свака та издаја ближњег је издаја Христа. То је тај пут Јудине издаје не само Бога већ и човека, пут самоиздаје. Други пут је покајнички. Не може човек да се приближи Богу ако се не покаје, ако се не промени. Сугерише Свети Ава Јустин – довољно је да сагледамо сву људску историју од Велике Среде до Великог Петка и да се ту нађемо. Кад сагледамо све своје речи, мисли, дела као кроз лупу недела којима је човек благог Бога издао, изругао, ишамарао, испљувао, ишибао, осудио, разапео, усмртио – наћи ћемо се у том распону од та три срамна дана. Кад таквим очима погледамо на себе, критички, без улепшавања, онда смо спремни да се покајемо, да се променимо и такви да се, попут блудног сина у оној јеванђељској причи преобратимо и тако Богу вратимо. И онда такви преобраћени, преумљени – не речима већ делима, примивши Христа вратићемо се Господу. Пустимо да кроз наше поступке Христос проговори.

Није свако зло за зло, кажу наши стари. Ова духовна криза, коју неки зову пандемија, сито је и решето којим се раздваја жито од кукоља, јагањци од јаради. Ово је прилика којом нас Господ гласније него иначе позива да ставимо прст на чело, да пажљиво изаберемо којим путем да кренемо јер, како каже Свети владика Николај – сваки дан не свиће ни за шта друго но да човек изабере, да одабере којим путем да крене, да ли да пригрли Христа или ђавола. Ово је зато одлична прилика да заблистамо пред Христом! Да заблистамо у нашем односу према ближњем, којем смо потребнији сада него икада раније.

Не бојте се, ја сам с вама, каже Господ. Не дајмо да нас овај надувани, диспропорционални, вештачки конструисан страх скрене са правог размишљања, да нам скрене пажњу с онога што је главно: љубав према другима и преко њих – љубав према Богу! Тек кад будемо у другима видели Христа, упркос њиховим манама, тек тада ћемо бити у могућности да пригрливши ближњега, преко њих и заједно с њима, пригрлимо и самог Христа. А кад смо с Христом, чега да се плашимо?

Не бојмо се и променимо се!“, закључује ђакон Ненад Вујасиновић.

https://www.orthodoxianewsagency.gr/wp-content/uploads/2020/04/15.04.20.-Velika-sreda.mp3

slovoljubve.com